

Helgalet

Platsen är bakom en kyrka där två människor råkar ses vid en grav. Kvinnan lägger en del blommor vid en grav och då kommer det sig att mannen harklar sig och så kommer till en smula samspråk redan efter tjugofem minuters tystnad i varandras sällskap, som en stilla hyllning för de avlidna. Bara två timmar och trettiotre minuter senare över varsin kopp hett och en mazarin på ett café i närheten.

Eve Johnston till Edward Dean.

- Vet du vad grabbarna säger till mig?

- Nej, vad säger de till dig?

- Alla grabbarna...

- Alla grabbarna...

- Jo, de säger att de är galna i mig.

- Jaså, det gör de?

- Ja.

- Okej, vet du vad de säger till mig då?

- Grabbarna?

- Nej, för fan. Brudarna förstås.

- Brudarna? Alla brudarna?

- Alla brudarna.

- Nej, vad säger de till dig?

- Att de, att jag är...

- Ja, vad då, att du är?

- De säger att jag är galen.

- Du? Galen?

- Mmm.

- De måste vara galna. Allihop.

Eve Johnston till Edward Dean sågs gå skilda vägar efter denna replikväxling. Men det ryktas om att de träffades igen bara några veckor senare, i en kyrka.

(Texten har legat till sig i utkast sedan 2012 05 12)

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren lodjuret/seglare med Poeter.se id #4809 innehar upphovsrätten